

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 46.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392631584/facsimile.pdf> (tilgået 22. september 2021)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

gå. Hør nu: i Morgen Eftermiddag, når jeg er færdig på Kontoret, går vi om og ser at finde Drengen.»

Tue rystede som før en ukendt Fære: «Nej, nej, Fa'r!» skreg han.

«Hvad?» Fader rynkede de buskede Bryn.

«Nej! Nej!»

«Tue —> Moder bøjede sig over Stolcarmen og så hen på ham. Tue tav befippet, han havde altid mere Respekt for Moder end for Fader, ti Moder var så rank og fjærn, hvor venlig og fortrolig hun end kunde være. Tue kaldte hende ofte i sit stille Sind «Damen». Det skrev sig navnlig fra en Aften, da han var ganske lille og lå i sin Seng, og Moder kom ind for at sige God Nat til ham og Regitze. Moder skulde i Selskab og var i gråt Silke, der raslede og glimtede, da hun slog sin Kåbe til Side og kyssede ham og Regitze, og Regitze slog sine Arme om hendes Hals og kvidrede: «Å, Mo'r, hvor du er nydelig og fin,» det samme hviskede i Tuets Hjærte, men han tav som sædvanlig og bare så. Siden den Aften syntes han altid, Moder var klædt i Silke og lignede en af Ridderdamerne i Fabricius's Danmarkshistorie.

Fader havde sat sig hen og læste højt. Det var i en af de sorte Dickens-bøger, de, som en Tid lang havde været så rar Ulveføde, indtil Regitze sladrede om dem, og de blev taget fra ham. Nu sad hun og så op i Lampelyset med spillende Fingre og smilende Mund. Tue så på hende, «Regitze er køn,» hviskede han, og han så på Moders fine, blege Profil og på Faders store, kække Ansigt med den skaldede Pande, den bøjede Næse og det brede, hvide Skægs Strøm om den smalle Mund, og han folte sit Hjærte banke af Glæde og Stolthed over sit Hjem. Tue vidste godt, at selv var han slet ikke køn, han havde et altfor stort Hoved, sagde Fader, til den lille, tynde Krop og to altfor store, opspilede Øjne, men det gjorde heller ingenting herhjemme, hvor de alligevel

holdt af ham alle sammen, ude mellem fremmede var det en anden Sag, men dér havde han jo heller ikke noget at gøre. Men så huskede han med Et, at i Morgen skulde han ud at bente «en ny en», og han havde slet ingen Fornøjelse mere af den hjemlige Stue.

Næste Dag var Tue på Vej med Fader for at finde Drengen. Han havde prøvet en svag Protest, men den havde ingen taget Hensyn til, og nu måtte han trave her ved Faders Side og give ham nøjagtig Besked. Efterhånden kom der dog en vis Nysgerrighed til og overvandt Frygten. Hvad mon der vilde ske?

Det var hen på Eftermiddagen, men endnu lyst, en stærk Vind blæste oppe i Bjærgfyrrerne og rejste Sneen i hvide Dampe nede på Engene. Himlen var fuld af røde Solnedgangsskyer, og det brændte og luede over de fjærne, blå Skovkamme.

«Er det her, da løb ned?» spurgte Fader og standsede.

«Nej, det var længere henne.»

Så kom de dertil, Fader stod og så sig om, Tue skotiede op til ham — hvor var han dog stor og stærk, og hvor løftede han sit Hoved med Pelshuen højt, mens Øjnene spejdede skarpt ud over Landet.

«Ho, ho, Dreng — se dér,» han pegede med Stokken ned over Engene, og dernede, hvor en Markstis mørke Stribe drog sig hen over det hvide Felt, skimtedes et mosgrønt Tag bag en Række tynde, dukkede Pile, «tænkte det nok, at det var Birtes Dreng,» mumlede han, mens de gik videre.

Nu drejede de ned ad Markstien, Tue blev atter hed om Ørene, han standsede med bægge Hænder om Faders Hånd: «Får, hvad skal jeg?»

Fader så ned på ham med et Smil i Øjnene: «Du skal sige Tak til Drengen — og så skal vi se at få ham med hjem.»